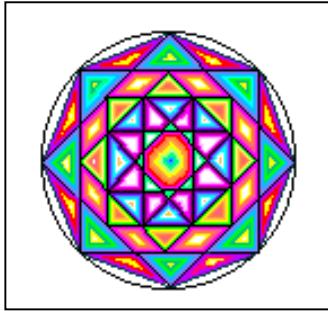

KVADROMATIKA 75

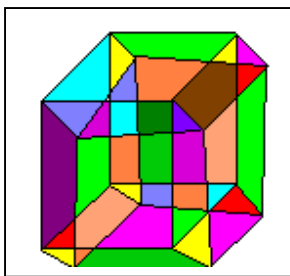
6. RÉSZ

2003.9.26

Egy szép Alfa-korong képével kezdjük ezt a Hatodik Éneket. 1971-ben rajzoltattam ilyeneket. Táblás játékhöz használtam őket, aminek Körön-Korong volt a neve. Nagyon szép mintákat találtam ki, csak sok évvel később tudtam meg, hogy az ilyeneket mandaláknak hívják, és az Univerzum szimbólumai. A legszebb mandalák azonban a Mandelbrot halmazban vannak, hát nem furcsa, milyen szépen össze-
cseng a 2 szó?

Dzsája.dzsája Déva Haré! 75-beli kirándulásunkat Móricka-Kvadromatikával folytatjuk:

Ez a szép négydimenziós kocka is ide kíváncsított. Végül is mi 70-ben Colerussal kezdtük: A Ponttól a Négydimenzióig. Mi ragadt meg ebben? Talán az, hogy léteznek világok a miénken túl is, amiket tökéletlen szemünk nem lát, de az elme mégis képet alkothat róla? Behatolhatunk magasabb dimenziókba, ha nagyon akarunk. Hiszen a Jóga is erre való! Túlhaladjuk a végest, és irány a Végtelen! Túl a határokon!

1975.04.08 :

A kvadromatikus rendszerek megismerhetőségére vonatkozó tétel:

Egy kvadromatikus rendszer akkor és csak akkor (aa) ismert, ha ismert az összes létező állapota és viselkedése.

Agnosztikus közbeszólás: még egy egysejtűnél sem teljesíthető ez a szigorú kitétel! Bizony kevesebbel is be kell érni! Persze egy matek rendszernél ez lehetséges, de csak egyszerű, lineáris esetben. Csak egy Isten képes a nemlnt átlátni!

Ha egy rendszert spontán figyelünk, előfordulhat hogy bizonyos állapotait sohasem veszi fel ($M(t) = \infty$, ez valami időbeli várható érték!) tehát ezek megismerhetetlenek. De csak a passzív megismerés számára! Ahhoz, hogy egy rendszert megismerjünk, be kell avatkoznunk, gerjesztenünk kell a sajátállapotokat. A kvadronok lusták mint az emberek, maguktól nem állnak be a sajátállapotokba.

Szeperált kvadronrendszer: Az elemek jelle-
gében a többi elem hatása nem okoz minőségi változást. Nem tudják nevelni egymást. Passzív együttlét. A dialektikus összeg passzív összeggé fajul.

Kompakt kvadron: szeperált és ... zárkózott?
A kvadron önmagával is kapcsolatban áll, és lehet önmagától szeperált: ha a cselekvései széthullnak. Ha nem tud egységes egészzé válni.

Eseménysűrűség: különböző események milyen gyakran váltják egymást. Ez lehet a kapcsolat mértéke is.

Esemény mértéke: hány darab és milyen szintű kvadronból tevődik össze.

Az emberi kapcsolatok mértéke: az emberek közt lezajló, kvadromatikusán független események dialektikus sűrűségének a mértéke. Ez egyben energiát is jelent, hisz egy kvadron akkor energikus, ha gyorsan tud különböző állapotokba kerülni.

Eseménysűrűség: mi a valószínűsége annak, hogy az ① állapotból a ② állapotba kerül?
 $P(X) = X$ valószínűsége.
 P(① → tetszőleges állapotba billen) ?
 P(ugyanaz az állapot megismétlődik) ?
 P(az állapotok meghatározott sorrendben és időpontokban követik egymást) ?
 Mi a valószínűség kvadromatikus tartalma?
 Mi a véletlen lényege? Oka?

Véletlen = több független ok kölcsönhatása, tehát nemhogy nincs oka, de több fgtl oka is van! A káoszelmélet megmutatta, hogy van determinisztikus véletlen is! Ott egyetlen ok van, de az megjósolhatatlan, bár elvileg kiszámítható. A Metakritika-elv alapján a kritikus rendszerre a végtelen távoli események is hatnak!

Itt két megjegyzés is kínálkozik.

Az első a kvadromatikus függetlenség. A Hilbert-térben két vektor, vagy ψ – függvény akkor lin független, ha a $\lambda_1 \cdot \psi_1 + \lambda_2 \cdot \psi_2 = 0$ egyenlet csak $\lambda_1 = \lambda_2 = 0$ paraméterekkel eléghető ki. A kvadromatikus függetlenség a K – térben van értelmezve, ami abban különbözik a Hilbert –tértől, hogy nincs kikötve a normálhatóság, vagyis a végtelen nagy norma is megengedett.

Ha ψ_1 és ψ_2 olyan, hogy mindkettő normája végtelen, akkor azt mondjuk, hogy

$$\psi_1 \in K, \quad \psi_2 \in K.$$

Lehetséges azonban, hogy létezik olyan λ_1, λ_2 nemnulla konstans, hogy

$$\lambda_1 \cdot \psi_1 + \lambda_2 \cdot \psi_2 \in H!$$

(ahol H a Hilbert-teret jelöli). Ekkor mondjuk azt, hogy a ψ_1 és ψ_2 kvadromatikus összefügg! Ha ilyen konstansok nincsenek, vagyis minden λ_1, λ_2 nemnulla konstans esetén

$$\lambda_1 \cdot \psi_1 + \lambda_2 \cdot \psi_2 \in K$$

akkor a ψ_1 és ψ_2 kvadromatikus független. Értelemszerűen általánosítható ez véges számú ψ függvényre:

ha n darab, $\psi_1, \psi_2, \psi_3, \psi_4 \dots \psi_n$ függvény-hez találunk olyan $\lambda_1, \lambda_2, \lambda_3, \lambda_4 \dots \lambda_n$ nem mind nulla konstans, hogy

$$\lambda_1 \cdot \psi_1 + \lambda_2 \cdot \psi_2 + \lambda_3 \cdot \psi_3 + \dots \lambda_n \cdot \psi_n \in H$$

akkor az n darab $\psi_1, \psi_2, \psi_3, \psi_4 \dots \psi_n$ függvény kvadromatikus összefügg, egyébként pedig kvadromatikus független.

Hogy egy példát is mutassunk a dologra: legyen a ψ_1 végtelen vektor $(1,1,1,1,1,1\dots)$,

a ψ_2 végtelen vektor pedig $(0,1,1,1,1,1\dots)$, akkor

$$\psi_1 - \psi_2 = (1,0,0,0,0\dots),$$

ez pedig $\in H$, hiszen a normája 1!

Ez a ψ_1 és ψ_2 tehát kvadromatikus összefügg! Hasonlóan, ha

$$\psi_3 = (1,2,2,2,2,2\dots),$$

akkor

$$2\psi_1 - \psi_3 = (1,0,0,0,0\dots),$$

ez pedig megint csak $\in H$, tehát ψ_1 és ψ_3 kvadromatikus összefügg.

Ellenben ha $\psi_4 = (1,2,3,4,5,6,7\dots)$, akkor ψ_4 mindhárom előzőtől kvadromatikus független!

No, ez volt a kvadromatikus függetlenség, jelentősége a Fí-algebrában óriási.

És akkor egy ehhez kapcsolódó Kvadron-definíció:

Legyen $\psi \in K$ végtelen vektor. Adjuk hozzá a $\varphi \in H$ –beli vektort, és φ fusson végig H összes elemén! Ekkor $\psi + \varphi$ is végigfut egy K –beli összességen, ami egyfajta ψ -vel eltolt, K -ba beágyazott H -tér!

Két ilyen vektor, mondjuk $\psi + \varphi_1$ és $\psi + \varphi_2$ kvadromatikus összefügg, hiszen különbségük $\varphi_1 - \varphi_2 \in H$.

Ezt a ψ –vel eltolt H –t nevezzük $\hat{\psi}$ –nek, és ez a kvadron! Pszíkálap...

jelölhetjük így is: $\psi + H$, ami azt jelenti hogy a ψ –hez egy egész Hilbert-teret adunk hozzá!

No és akkor a második megjegyzés az eseménysűrűséggel kapcsolatos: az eseménysűrűség egy időbeli sűrűség. Párja a térbeli sűrűség, azaz a kritikus tömeg jelensége: ha pl. urán 235-ből egy adott helyen elég sok van, akkor beindul a láncreakció, sőt fel is robbanhat az egész. Ezt hívtam tömeghatás-elvnek. Az eseménysűrűség-elv hasonló: ha egy esemény elég gyakran ismétlődik, akkor minőségi változást okoz. Pl. ha az ember nyelvet tanul, jógázik vagy karatézik, kellően gyakran el kell járnia a gyakorlatokra, különben kiesik, és felejt.

Az eseménysűrűség-elvet és a tömeghatás-elvet együtt úgy hívtam, hogy Egységes Térítő –Törvény. (ETIT). E titok révén már rég megvalósítottam volna a Kvadromatikát, de pont a kellő szorgalom és az anyagiak hiányzottak hozzá...

Fogalmak:

Kvadronbázis = végtelen sok független kvadron együttese, amelyekből minden más kvadron kivevhet. **A Naishi eredeti jelentése:** a kvadron a környezetében kicsiben tükrözi az egész Világegyetemet. Ez pont olyan, mint a Topológia környezetbázis fogalma.

Egy pont környezete = a pontot tartalmazó nyílt halmazok rendszere. Ebből kiválasztható egy környezetbázis, ami pl. a pontot tartalmazó nyílt körlemezekből áll. Belőlük minden, a pontot tartalmazó nyílt halmaz kivevhet. Ha a Mandi egy kis részét kinagyítjuk, benne mirminyók milliói hemzsegnek, mindegyik mirminyó egy teljes egész, és belőle a teljes Mandi reprodukálható. Ugyanígy, egy véréjtől klónozni lehet a teljes embert. Egyetlen borostyánkőben pollenek milliói vannak bezárva, amelyekből a jurakori teljes őserdő klónozható! Fantasztikus titkok küszöbére jutotunk! Ez a Holografikus Világ – modell. Maga a Teremtés Kulcsa! Hamarosan olyan rádió birtokába jutunk, amellyel az Univerzum minden kis szegletének adása fogható, még hozzá életközben! Az Atlantisziaknak volt ilyenjük, és be is vonzottak valami Rettenetet, ami a pusztulásukat okozta!

Diszperzió = bizonyos kvadronhullámokat a rendszer elnyel, energiáját bekebelezi ...

A kapcsolat olyan kölcsönhatás, amely mindkét rendszerben minőségi változást okoz. A hatás akkor és csak akkor (aa) kapcsolat, ha kvadronmennyiség.

Passzív tükrözés:

„Az a tény, hogy az **A** a **B** –ben tükröződik, **B** szerkezetében semmilyen minőségi változást nem okoz, **B** úgy viselkedik, mintha **A** nem is létezne ” megfelel a valószínűségelmélet függetlenség –fogalmának.

Egy tükrözés kvadron aa cselekvő.

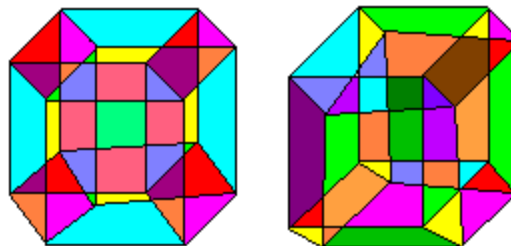
Szeparált kvadron minden állapota független. Vagyis: ha egy kvadron az **a** állapotban van, ez nem befolyásolja azt, hogy később milyen állapotban lesz. Illetve: nem kvadromatikus szinten befolyásolja. Vagyis: szeparált kvadron „állapotoperátorai” , illetve sajátkvadronjai felcserélhetők.

Képzet akkor keletkezik az emberben, ha több esemény egyidejű fennállása ugyanarról győz meg bennünket. Az ember felismeri a változóban az állandót, a többféle minőségben megjelenő ugyanazt.

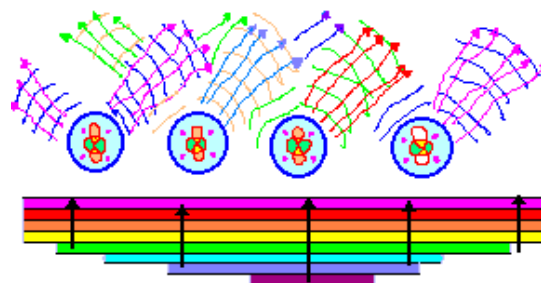
A térszemlélet a tapasztalat útján jött létre. De négydimenziós térszemlélet nem alakult ki. De kialakíthatjuk magunknak! Készítsünk piros – zöld térhatású ábrát a négydimenziós (R4) test vetületéről, s forgassuk, mozgassuk az R4 testet! Ekkor a vetület mozog, változik, de maga a test ugyanaz marad! S egy idő után ezt meg lehet ragadni: felismerjük a változóban az állandót!

MISMAZ = Mindig Más és Mégis Mindig Ugyanaz!

Itt a perspektivikus vetítés elemzése következik. 90-ben ez alapján csináltam meg a négydimenziós kockaforgató programot. Nólám, nem véletlen kezdtem én a R4 kockával!

Ha adva van az R4 kockáról két vetület, melyek a két szem helyzetének megfelelően eltérnek, akkor az agy képes rekonstruálni az eredeti R4 képet. Ha most a kockát az R4 térben forgatom, a vetületek jellegzetesen torzulnak, és egyszer csak bekattan a kép!

Ha folyadékra periódikus gerjesztést adunk, akkor mint a rendezett mágneses tér az elemi mágneseket, a rendezett rezgés a folyadék elemeit sajátállapotba gerjeszti.

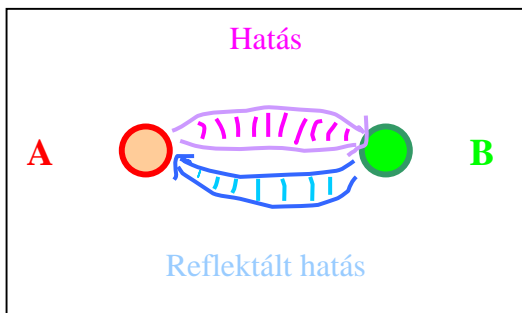
Ennek hatására jönnek létre a szabályos hullám-alakzatok. Nyugalmi esetben kevert állapot van, ezek lerontják egymást, a folyadék statisztikusan homogén.

Gerjesztéskor az elemek sajátállapotba kerülnek, nem rontják, hanem erősítik egymás hatását. A baj éppen az, hogy $U(x,t)$ állapotfüggvényekkel akarjuk jellemezni a részecske-kéket, ahol pedig szükségszerűen bejön a határozatlanság. Állapotkvadron kell, amiből kiadódik az állapotfüggvény, idő, tér stb.

94.6.23: Auralátás, okkultizmus, TM, nagy egyesített mezők. Mindennek a kulcsa itt van!

Kvadronmezők. A két részecske közti kapcsolatot egyértelműen meghatározza a kvadronjuk és a környezetük.

Környezet = egy pontba redukált Naishi-tér. A kvadronmező elemeinek hatása összegződik és dialektikusan egyesül minden pontban.

A hatás reflektálódik, módosít, ismét reflektálódik... t, 2t, 3t

Időnként egy-egy lökéshullám jön. Konvergencia? De hiszen ez a Shira – mechanizmus is! 89.9.4 Ha konvergens, akkor egy stacionáris folyamat zajlik le, ha divergens, akkor szakadatlan kölcsönhatás-változás van. Az önszervező rendszerek divergensnek. A divergencia mértéke a rendszer mozgásszintje.

A hatás – reflektált hatás – újra reflektált hatás – ... mechanizmust használjuk fel a Fí – algebránál is, amikor egy algebrát modellezünk vele. Erre majd ott kitérünk. Ha megkérdeznék tőlem, mi a Kvadromatika lelke, egy mondattal azt felelném, hogy a tükrözve – tükrözés! Ez az ideoda – verődés teremt meg sok feladat megoldását, ahogy a Kvantum-fizikában is kedvelt módszer a Self – Consistent – Field (SCF) módszer!

Pl. oldjuk meg a Fí – algebrában a $\psi \cdot \psi = \psi$ feladatot!

A Fí – algebrát megadó táblázat első sora : 1, 2, 4, 7, 11, 16, 22, 29, 37, 46, 56, 67... ami azt jelenti, hogy

$$\varphi_1 \cdot \varphi_0 = \varphi_0,$$

$$\varphi_2 \cdot \varphi_0 = \varphi_1,$$

$$\varphi_{22} \cdot \varphi_0 = \varphi_6, \dots$$

$$\varphi_{46} \cdot \varphi_0 = \varphi_9, \dots \text{ stb.}$$

Minden más φ_k –val a szorzat = 0 . Most képezzük a következő vektort:

$$\psi = 2 \varphi_0 + \varphi_1 + 1/2 \varphi_2 + 1/4$$

$$\varphi_4 + 1/8 \varphi_{11} + 1/16 \varphi_{67} + 1/32 \varphi_{2279} + \dots$$

Most számoljuk ki ezzel $\psi \cdot \psi$ –t! A sorban szereplő φ_k –k egyedül φ_0 –lal adnak járulékot, minden mással nulla a szorzat. Ja és $\varphi_0 \cdot \varphi_0 = 0$. Így ezt kapjuk:

$$\begin{aligned} \psi \cdot \psi &= \varphi_1 \cdot 2\varphi_0 + 1/2 \varphi_2 \cdot 2\varphi_0 + \\ &+ 1/4 \varphi_4 \cdot 2\varphi_0 + 1/8 \varphi_{11} \cdot 2\varphi_0 + \\ &+ 1/16 \varphi_{67} \cdot 2\varphi_0 + 1/32 \varphi_{2279} \cdot 2\varphi_0 \dots = \\ &= 2 \varphi_0 + \varphi_1 + 1/2 \varphi_2 + \\ &+ 1/4 \varphi_4 + 1/8 \varphi_{11} + \\ &+ 1/16 \varphi_{67} + 1/32 \varphi_{2279} + \dots = \psi ! \end{aligned}$$

Látjuk, olyan raffináltan konstruáltuk meg a ψ –t, hogy a $\varphi_k \cdot \varphi_0$ szorzatokból éppen a ψ φ_k –i kerekednek elő! A φ_k –k együtthatói 2 negatív hatványai, a mértani sor pedig eltolásra invariáns, csak egy konstanssal szorzódik, renormálható, ami a fraktáloknál egy gyakran használt módszer. A φ_k –k indexei pedig úgy adódnak, hogy ugyanazt a függvényt alkalmazom az eredményre, tehát a kimenetet mindig berakom a bemenetre, és ez épp a mandelprocessz lényege is!

A függvény ebben az esetben az 1,2,4,7,11 –et előállító $m=n(n+1)/2 + 1$ függvény.

$$n=1: m=2.$$

$$n=2: m=2 \cdot 3/2 + 1 = 4,$$

$$n=4: m=4 \cdot 5/2 + 1 = 11,$$

$$n=11: m=11 \cdot 12/2 + 1 = 67,$$

$$n=67: m=67 \cdot 68/2 + 1 = 2279, \dots \text{ stb.}$$

Látjuk, hogy mindig a kapott m –et rakjuk be n helyére. Hatás – reflektált hatás – újra reflektált hatás ... stb.

A Fí –algebra mint univerzális algebra ugyanígy működik.

Vannak a modellezendő algebra A, B, C, D ... elemei, és van ezek szorzótáblája, pl. $A \cdot A = B$, $A \cdot B = C$, $B \cdot D = E$ stb.

Első lépésként mindegyik algebrai elemnek választunk egy ún, gyökérelmet a F_i – algebra nulladik sorából, így az A,B,C,D,E... elemeknek a $\varphi_1, \varphi_2, \varphi_4, \varphi_7, \varphi_{11} \dots$ elemeket választom. Ezután a rendszert bővítem olyan elemekkel, amelyek pl. az $A \cdot B = C$ tulajdonságot megvalósítják. A bővítést addig folytatom, míg minden megkívánt tulajdonság előáll. Így A,B,C... egy-egy végtelen sok tagból álló vektor lesz.

1975.05.05 Kvantummechanika:

Az elektron előfordulási valószínűségét a rá ható környezet befolyásolja. Bizonyos helyeken max valószínűség, másutt min valószínűség. Ugyanilyen jelenség van a bolygóknál is, a bolygók csak bizonyos kiválasztott pályákon tartózkodhatnak max valószínűséggel. Gravitációs hullámok. Ott max a valószínűség, ahol önmagában fázisban van. Állóhullám.

Ha egy részecske halad, hullámmozgást vált ki a környezetében, és ha visszatér ugyanoda, ez a hullámmozgás visszahat órá. Ez váltja ki a rezonanciajelenségeket, és így a valószínűség-eloszlás – mozgást. Lehet hogy a hullámmozgás hamar elhal: ekkor viszonylagos szabadság van? Közöny? Magány? Az ember akkor változik számottevően, ha a környezete erősen tükrözi őt. Nagy sokszorozódási tényező, a szükségletek, a gondolatok nem hálnak el, hanem csillapítatlanul lebegnek, és hamar megoldódnak, hamar talajra találnak.

A kvadron az anyag sajátos gerjesztett állapota, amely az anyag különböző részei közt bizonyos valószínűséggel kicserélődhet. Ilyen pl. az elektron. A kicserélődés valószínűsége a kölcsönhatástól függ.

Megjegyzés 1:

A fenti modellt neveztem 80-ban fakacsamodellnek. Ha a vízben úszik egy fakacsa, pl. cérnával húzom, akkor jellegzetes hullámmintát gerjeszt a vízben. Minél gyorsabban húzom, annál sűrűbb a hullám. Nem nehéz és még kevésbé lehetetlen ebben felismerni De Broglie összefüggését a sebesség és a hullámszám közt:

$p = mv$ az impulzus, és h a Planck-állandó:

$p = \hbar k$, k a hullámszám $= 2\pi/\lambda$, $\hbar = h/2\pi$.

Tehát minél gyorsabban masírozik a részecske és minél nagyobb a tömege, annál szaporább a hullám, annál rövidebb a hullámhossza.

Namármost végezzük el a fakacsával az ismert 2 rés kísérletet! A fakacsa átúszik az egyik résen, az ám, de az általa keltett hullám átmegy a másik résen is! A két hullám összeadódik, és interferál. Íme a jelenség egyszerű magyarázata! Csakhogy van ott egy másik probléma is, erről szól a Megjegyzés 2 !

Megjegyzés 2:

A valószínűségi hullám nem olyan mint egy klasszikus vízhullám! Az elektron vagy ott van valahol, vagy nincs. Amikor mérés során belebotunk az elektronba, teljes mértékig azon a helyen van, és a többi helyen egyáltalán nincs ott! Amikor egy részecske ψ függvényét felírjuk mint a sajátállapotok keverékét, akkor e keverékben minden φ_i sajátfüggvény egy p_i valószínűséggel van jelen. De amikor tényleges mérést hajtunk végre a részecskén, mindig csak valamelyik λ_i sajátértéket kapjuk eredményként, nem pedig ezek keverékét! És a mérés után tutkó hogy a részecske a φ_i sajátállapotban van! Megfigyelni csak sajátállapotokat tudunk, keverékeket nem!

Ez a másik lényeges különbség a kvantumfizika és a klasszikus elmélet közt. A tér egy 3 dimenziós vektortér, benne minden vektor 3 tetszőlegesen kiválasztott bázisvektor keveréke, a keverékek és a bázisvektorok tökéletesen egyenrangúak, és ha másik 3 bázisvektort választok, a keverékek abban is ugyanígy felírhatók!

De a kvantumfizikában nincs így! Ott a sajátállapotok kitüntetett helyzetben vannak! Erről szól a **Schrödinger macskája** nevű példa.

Ott egy cicus aszerint él vagy hal, hogy egy atommag éppen elbomlott-e vagy sem. A szegény pára egy dobozban van, és amíg nem kukkantunk a dobozba, a maó kevert állapotban van, de mihelyst kandin belelesünk a dobozba, rögvest valamely sajátállapotba kerül, tehát az atommag állapotától függően vagy élő, vagy halott. Nyauúúú!!! A lényeg pedig az, hogy soha nem kaphatjuk rajta hogy éppen kevert állapotban van, él is meg nem is! Megfigyelni csakis sajátállapotokat lehet. Ezt hívják úgy hogy mérési kölcsönhatás (amikor a részecske a mérés miatt billen be az egyik sajátállapotba, illetve úgy, hogy a hullámcsomag összeomlása, redukciója.)

1975.09.12 Néhány kvadron – gondolat:

A kvadron olyan önálló rendszer, amelynek minden pontja rezonál, stabil arányokat alakítva ki. Homeosztázis. Ha valamelyik paramétert, esetleg többet változtatunk, meghatározott szinteknél a kvadron transzformálódik, új arányszintek alakulnak ki. Rezonáns környezetben a kvadron kinyílik, sajátállapotai rendeződnek, differenciálódnak, kiélesednek. A rendezetlen anyag extenzív, a kvadron intenzív tulajdonságokat mutat.

Extenzív = összegződő,

Intenzív = kiegyenlítődő mennyiség.

Példa: a tömeg mint extenzív, és a hőmérséklet mint intenzív mennyiség. Az intenzív mennyiség gradiense egy intenzív mennyiség áramlását eredményezi. Onsager-relációk. Transzport folyamatok. Ez az egyik fontos gyökere a TIP – teóriának! A TIP – áramlást ilyen folyamatok írják le!

Az idegenségben a kvadronok visszahúzódnak 0 – sajátállapotba. A kvadron születése meghatározott folyamat, az arányok téridő-rendezetten alakulnak ki.

Itt bizonyára az embriogenezis lebegett példaként a szemem előtt...

A gyorsaság, az elevenség energiát reprezentál, amit az $E = h\nu$ képlet is szépen tükröz. Az energiaszegény rendszer időben elnyúlik. Ahogy a pénzhiány miatt nálam is 30 évig elhúzódtott a Kvadromatika kidolgozása, és ma se jobb...

Egy kvadron fenntartása energiát igényel. A nagy energiájú pályák élesek, a gyengék elmosódtak. A tömeg a mozgással szembeni ellenállás, az idegenség kifejezője, s mint a mozgásnak, a tömegnek is szintjei vannak.

A kvadrontömeg intenzív. Az idegen kvadronok rendezése aktiválási energiát igényel. Határozott kvadron rövid idő alatt célhoz ér. Az esemény-sűrűség kvadronenergiafüggő. A kauzalitás szintén. Rezonáns környezetben a kvadron önmagával fázisban van, fázisban reflektálódik, önmagát erősíti, éles viselkedést mutat.

Nem véletlen hogy a pszichoterápiám, a lelki gyógyításom alapja és kezdete ez: szeresd önmagad, fogadd el önmagad, a hibáiddal együtt, mert csak így tudsz továbblépni! Az öntükrözés mértéke határozza meg a fejlődés ütemét. Az Agykontrollban is felismerték a biofeedback jelentőségét. Ha túl akarsz lépni a hibáidon, először juss el az elfogadásig!

Az étellel szükségszerűen együttjárnak a hibák, az életet ezzel együtt kell szeretni! És ha szeretem, elfogadom és megbecsülöm önmagam, akkor felismerem hogy a hiba nem én vagyok, és el tudok tőle különülni. Pólya György arra tanított, hogy egy feladat megoldásánál először keressünk egy egyszerűbb megoldást, ami kevesebb feltételnek tesz eleget! És ha ilyet találunk, akkor fokozatosan továbbléphetünk, apránként bővítjük a kört. Egy összetett feladatot egyszerűbb részekre bontunk. Ha pedig hibázunk, mindig megnézzük, mit is rontottunk el, és miért? Mire tanít a hiba? Hisz lehet hogy Isten nyúlt bele a dolgokba, és valami nagyon fontos dologra akarja felhívni a figyelmet! Ő de sok nagy felismerés született hibákból! Ahogy az Agykontroll mondja: Hibáimból tanulok, eredményeimből erőt merítetek!

A Kvadromatika egyik alapmódszere: hibákon keresztül haladok a célig. Egy másik szép mondat: Hibázni lehetetlen! (szemóvé dósztiti. Kurt Vonnegut: Macskabölcös)

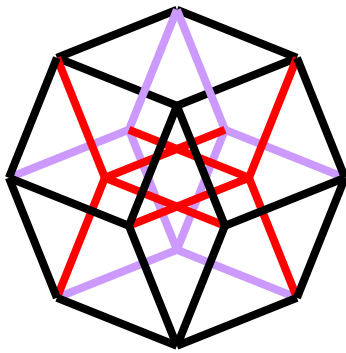
Ez azt jelenti hogy valójában nem léteznek hibák, minden amit teszünk, része az Isteni tervnek... Lem pedig ugye megalkotta a hibákon alapuló lételméletet...

A lézerezett anyag kvadronkristállyá alakul, amelyben a biológiához hasonló homeosztázis zajlik. Itt lézerezett anyag alatt olyan anyagot értettem, amit valamilyen tükrörezonancia-módszerrel koherens nyalábbá fésültem. Mivelhogy a lézerben a fény-hullám is két tükrő között vergődik ide-oda, attól lesz koherens. Példa erre a zónázással tisztított szilícium egykristály, amelyből a félvezetők és az IC-k készülnek..

A kvadronhullámok térbe simulnak, fénysebességgel haladnak, tömegtelenek, illetve a tömegük egészen más, mint az „idegen tömeg”. Egy kvadronban egy folyamat sohasem cseng le üresen, mindig talajra talál, ami táplálja és értelmet ad neki. A stabil arányok konvergens rezonanciák termékei. Így alakul ki a Shiratükrörezonancia is.

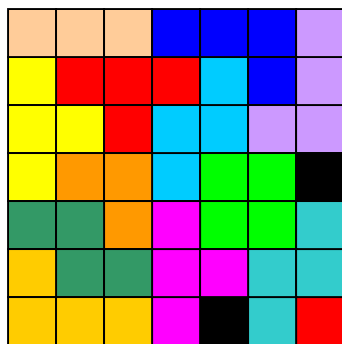
Rezonáns kvadronok kapcsolata teljes, minden szinten zárt egész. A rezonancia feltétele a korreláltság és az egyidejűség.

Kvadron-sor: ha generálok egy kvadront, a 0 állapot után kialakuló egyre összetettebb képletek rendszere. Pl. Periódusos rendszer!

Itt egy szép rombdodekaéderbe szerkesztett négydimenziós kocka. A sakktablán lólépésben lehet ilyeneket bejárni. Tehát a sakkbeli lólépés nem egyéb, mint a négydimenziós térugrás kifejezője, ahogy Kisfaludy György találóan megállapította!

A térbeli alakzatkirakók már 73 előtt izgattak engem! Ezeket hívják angolul tilingnek, én meg alakzat-algebrának! Mit tagadjam, Motával ez volt az egyik nagy Blúnk! Mint annyi mindent, ennek az ösképét is egy Fülesből szedtük, ahol ilyen alakzatokat kellett tologatni sakktablán, és egy kívánt kirakást kellett elérni velük.

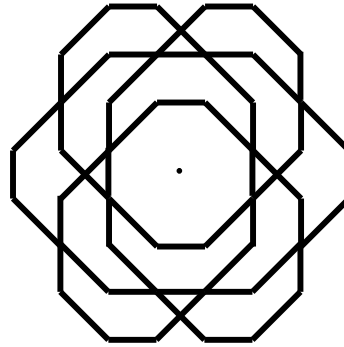

Na, hát ilyen egy alakzattábla. A két fekete kiskocka a lyuk, mely lehetővé teszi hogy az alakzatokat egyáltalán mozgatni lehessen.

A mozgatás módja: felveszem az alakzatot, majd az így keletkezett lyukba (amely egybeolvad az alakzat melletti másik lyukkal) más helyzetben újra leteszem. Közben meg is fordíthatom tükörképnek.

A feladat pl. lehet az, hogy a nagy és lomha zöld négyzetet a tábla bal felső sarkába juttassuk. A megoldás módja az, hogy a két fekete négyzetet egymás mellé viszem, és az így keletkezett dupla lyuk már lehetővé teszi a nagy négyzet mozgatását. Ez a séma sugall egy általános megoldási módot minden problémára:

összevonom az erőforrásaimat, a döntési pontjaimat, pénzemet, tőkémét, akármimemet, és egy feladatra koncentrálok, és így egyenként végzek a részfeladatokkal. Ez a kvadronösszevonás vagy kvadronnyalábolás.

Ha az energiaszint csökken, a kvadron disszociálódhat, atomizálódhat.

Eseménytávolság = a korreláció mértéke.

Lehet skalár vagy kvadron. A kvadron intenzív, így bármilyen kis mennyisége teljes értékű. Olyan mint a hologram, bármely pontja tartalmaz az egészre vonatkozó kvadroninformációt. A viselkedés a kvadron kisugárzása, környezet-re hatása.

Elemi kvadron: nem bontható rész-kvadronokká. Totális rendezettség. (van ilyen?) A folytonosság rendezetlenség, kitüntetettlenség.

Már ebben benne van a későbbi Paplan-elv csírája! Az eredeti Paplan-elv azt mondja ki hogy rend és káosz egységet alkot, nincs se totális rend, se totális káosz. Minden rend mélyén káoszt látunk, és minden káoszban vannak rész-rendek. A paplan-elv szoros kapcsolatban van a Heisenberg-féle Határozatlansági elvvel: akárhány méréssel se lehet $\Delta x \cdot \Delta p$ -t egy határ alá csökkenteni! Ezt úgy prezentáltam, hogy egy vízzel teli paplant egyre több helyen nyomok össze, ám ha itt összenyomom, ott kidudorodik, hiszen a víz összenyomhatatlan! Végző soron akárhány összenyomási ponttal se tudom a paplan méretét lecsökkenteni! Na innen kapta ez a Paplan-elv nevet!

Szabad kvadron 0-állapotban van, gerjesztett kvadron világok fókuszában.

Részben rendezett környezet részgerjesztést ad, sok kvadron 0 marad.

Önmagától idegen kvadron labilis viselkedést produkál. Ha magas az integritási szint, az atomok feloldódnak, kicsatolódnak az egész rendszerre, mint a hologramok. A kvadron az anyag lényegi tulajdonsága. Nem-rezonáns környezet nem határozza meg egyértelműen a kvadron viselkedését.

A továbbiakban megint a linopcsikat elemzem. Mátrixmechanika.

1975. 12. 27. Kvadron-gondolatok:

A kvadron az anyag homeosztatisz minősége. A homeosztázisban stabil arányok uralkodnak.

Itt nyilvánvalóan Gánti Tibor Chemoton-modellje képezte az alapot. A chemoton néhány alapanyag keveréke, melyekből bizonyos alrendszerek épülnek fel.

Van egy A_1 anyag, amely a táplálékot veszi fel:

A második lépésben az A_2 anyag kibocsátja a salakanyagot:

A harmadik lépésben keletkezik az öröklődésért felelős jelhordozó molekula:

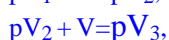
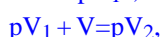
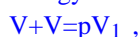
A negyedik lépésben a membránképző molekula:

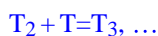
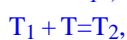
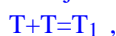
Végül az ötödik lépés az önreprodukción:

A V-kből egy kvázi-DNS kapcsolódik össze:

A p azt jelenti hogy polimerizáció. Ugyanígy épül fel a sejtfalat alkotó membrán:

A chemoton pillanatnyi állapotát a jelenlevő anyagok meghatározott koncentrációja jellemzi.

$$\Psi = \lambda_1 A_1 + \lambda_2 A_2 + \lambda_3 A_3 + \lambda_4 A_4 + \lambda_5 A_5 + \mu_1 pV_n + \mu_2 T_n .$$

A lambdák és mük pozitív valós számok.

A számítógépes szimulációk azt mutatták, hogy egy meghatározott környezetben a chemoton összetevői meghatározott koncentrációban vannak jelen, és ha változik a környezet, változnak az arányok is. A chemoton tehát élő módon, differenciáltan reagál a környezet változásaira! Szerény véleményem szerint ezért a modellért Gánti megérdemelte volna a Nobel-díjat, ez ér annyit a biológiában, mint a kvantumfizikában Einstein fotonhipotézise!

Gánti modellje egy új matematikai formalizmust is teremtett, az automata-algebrát! Ezt ő úgy nevezte hogy lágy automaták. Egy közönséges, diszkrét automatának vannak

állapotai: $A_1, A_2, A_3, A_4, \dots$,

bemenetei: $X_1, X_2, X_3, X_4, \dots$,

kimenetei: $Y_1, Y_2, Y_3, Y_4, \dots$,

és van az állapotátmenet-szabály, amely megmondja, hogy adott bemenethez és állapothoz milyen kimenet és új állapot tartozik. A lágy automatában az állapotok diszkrét halmaza helyett az állapotok folytonos keveréke lép, vagyis pont úgy, mint a kvantumfizikában!

$$\Psi = \lambda_1 A_1 + \lambda_2 A_2 + \lambda_3 A_3 + \dots$$

lesz a kevert állapotot megvalósító vektor. Az automata sajátállapotai itt is azok az állapotok lesznek, melyek időben nem változnak, tehát önmagukat reprodukálják szüntelenül. A sajátállapotok egy diszkrét elkülönülő sokaságot alkotnak. A rendszer ezek közt billeg ide-oda. Ha a környezet állandó, a lágy automata beáll valamelyik sajátállapotba. A TIP-teória folytonos TIP-áramlása révén lehet hogy az elemi részecskék is pont ilyen lágy automaták, és azért nem lehet megfigyelni mást, mint sajátállapotot, mert az átbillenési idő nagyon rövid, milliomed szekundum. A sejtautomatákkal próbáltam ilyen holmikát modellezni, de hát számítógép nélkül ez lehetetlen volt.

Mindamelletts hiszem és vallom, hogy a katonai technológia már rég akceptálta a sejtautomatákat, azért van mindmáig olyan nagy kuss róluk.

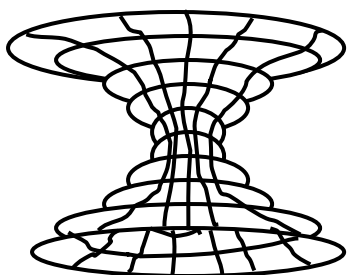
Az anyag azon állapotai, melyek ugyanazt a kvadront képezik, az anyag szabadsági fokait adják. A kvadronban energiatöltések kölcsönösen egymásra utalt mozgása zajlik. A kölcsönhatási sebesség a kölcsönhatási módtól, a \mathfrak{L} minőségtől függ. ($\mathfrak{L} = \text{LON}$)

A Σ LON-jel Motánál is előjött sok évvel később, tőlem függetlenül, és kb. ugyanazt jelentette! Nem hiszem hogy nem ugyanazt az adást vettük mindketten!!

Visszatérve a LON-ra, eredetileg azt jelentette, hogy a Szintek Logikája, Logic Of Nature (illetve az már később lett, a Természet Logikája, van is egy ilyen könyv...) Logic Of Nives , ilyen angol szó nincs is de se baj. A lényeg az, hogy a világ szintekre oszlik, és minden szintnek megvan a maga törvénye. Ha egy jelenség áthágja a szintek közti határt, azt LON-sértő kölcsönhatásnak neveztük. Ilyen az a példátlan méretű gazemberség is, ahogyan az emberek felprédálják a természetet, kirabolják és kifosztják a Földet, nincsenek tekintettel se istenre se emberre, tűnnek el a fajok, és a hagyományokra épülő kultúrák, népzene és néphagyományok is eltűnnek.

A Régiek még nem LON-sértő módon gazdálkodtak, együtt éltek a természettel. A LON másik jelentése a telepátia egy formája, a TUP (Tudatplazma) azon képessége, hogy képes Interlon-módon működni, azaz szintek közt teremt kapcsolatot. A Dialmat is használja a Mozgásszint kifejezést. Így van szubkvantumi szint, atomi szint, molekulaszint, szerves molekula szint, sejt szint, soksejtű szint, faj, törzs, rend, élőhely, táplálkozási lánc, kontinentális szint, bolygó-szint, csillagközi szint, galaxisok, galaxishalmazok, és legfelül az Univerzum. Ezekben belül még rengeteg finomszint és árnyalat van. Ebben az egyszerű jelben Σ ennyi minden zsúfolódott, és így is éreztük!

Úgy képzeltük el a szinteket, mint emeleket, melyek közt liftek mennek, de maguk a liftek is egy-egy szint, és vannak liftekre nyíló liftek is... aztán ugye Penroséék kitalálták a féreglyukakat, amik éppen ilyen szintek közt közlekedő járatok voltak! De mi már 71-ben rajzoltuk ezeket!

Imádtuk az ilyen rajzokat. Vég nélkül tudtunk ábrázolni a különféle szférikus terekről, sőt hát nekem volt egy jellegzetes látomásom, amit lázas állapotban éltem át, vég nélkül áradtak a különféle nyeregfelületek, gömbi és hiperbolikus síkok. Valóságos beavatásélmény volt. Végre láttam, amit addig csak elgondoltam! Ez még 70 előtt volt.

Másik nagy mániánk a hiperbola aszimptotája volt. Hogyan lehet elérni az aszimptotát? Mi történik ha átlépünk rajta? Volt is ilyen kifejezésem: agyonüt az aszimptota, azaz egy pillanat alatt megáll az idő! Gyanítottuk, hogy valami ilyesmi történik, ha átlépünk egy fekete lyuk eseményhorizontján. Míg az egyik koordináta-rendszerben véges idő telik el, a másikban egy egész örökkévalóság!

Tehát a végtelenség és végesség relatív... na aztán ebből lett a másik nagy agymacsánk, az $1/0$!

A hiperbola egyenlete ugye $y=1/x$, és az aszimptota helyén $x=0$! Tehát $1/0$ nem is lehet más, csak ∞ , amit mi ugyanolyan számnak gondoltunk mint a többi. A projektív geometriában így is van!

A Riemann-gömbön a déli pólus nem egyéb, mint a ∞ , ráadásul úgy, hogy $-\infty=+\infty$, sőt akármerre megyek, a végtelenben ugyanoda jutok, pont úgy mint a transzvergens soroknál!

Mint emlékszünk,

$$1+2+4+8+\dots = -1 ,$$

mégpedig azért, mert haladva a $+\infty$ felé, azt elérve túl is haladunk rajta, és immár a $-\infty$ felől közelítünk a -1 felé!

A vízszintes aszimptota esetén meg

$$x=\infty, \text{ tehát } y=1/\infty = 0 !$$

Pompásan egybevág minden... azt az egy apróságot kivéve, hogy

$$1/0=\infty, \text{ tehát } \infty \cdot 0 = 1$$

,de ugyanígy

$$2/0=\infty, \text{ tehát } \infty \cdot 0 = 2 , \\ \text{tehát } 1 = 2 !!$$

$\Sigma\Sigma$ ZIÓUPP – BING – BANG – DONG!!!

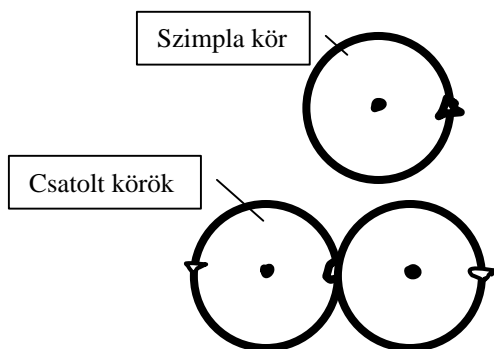
Szóval nem volt minden frankó... Hát, ezek mentek 70 előtt...

A biológiában az enzimek többeszeresre gyorsítják a folyamatokat. (Ráadásul szelektíven!) Az adminisztrációban viszont megfullad az információ. A jövőt bizonyos jelekből előre meg lehet érezni.

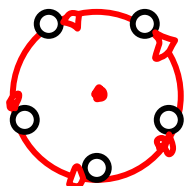
Az állatoknál kialakul az Első Jelzőrendszer. (Mindamellett szentül vallom, hogy az állatok beszélni is tudnak!!)

(Bizony, mi is láttuk a Jövőt! Szörnyű Látnokok voltunk! Szerencsére nem minden valósult meg a rémlátomásainkból! Na ja, egy idő után ráéztünk a teremtő Mágia erejére, arra hogy a jövő befolyásolható!)

A kvadron energiátöltéssel bíró részecskék homeosztatisz mozgása, egyensúlya.

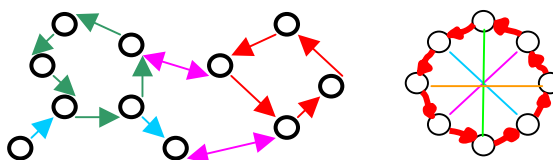
Itt valamelyik komponens közös, így ennek keletkezési és lebomlási ritmusa mindkét kör mozgását befolyásolja. Nem voltak hülyék a régiek se, akik óraműhöz hasonlították az élő szervezetet! Hiszen a kémiai ciklusokat leíró differenciálegyenletek pontosan olyanok, mint a kapcsolódó fogaskerekek mozgását leíró differenciálegyenletek!

Állapotátmenet: $p_i(t)$: adott idő alatt hány átmenet történik.

Elágazás: P_{ik} valószínűséggel az i jelű állapotból a k jelű állapotba megy át. Csak meghatározott állapotátmenet-valószínűség-szerkezet mellett létezik teljes homeosztázis. A kvadron olyan rendszer, ahol egy kör sem szüntethető meg úgy, hogy a többi ne szűnne meg. A kvadron nyílt rendszer:

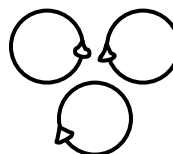
A kapcsolatot a résztvevő anyagok és a termelt anyag határozzák meg. Az elemeket a kapcsolatukkal jellemezhetjük. Egy kör végterméke lehet egy másik, esetleg ugyanolyan kör kezdő eleme.

→ **Önreprodukció.** A homeosztázis feltétele: a folyamatok nagy valószínűséggel a kör-sorrendben mennek végbe, és csak kis valószínűséggel másként. A keresztteffektusok kicsik. A kvadron sajátállapotai a körfolyamatai. Ezeket lehet katalizálni. Ezzel lehetővé válik más kvadronokkal a kapcsolódás, a fúzió.

A kvantumfizikában egy sajátállapot egy $\psi(x,y,z) \times e^{i \omega t}$ függvény, amiben az időfüggés egy komplex körfolyamat, tehát egy ciklus, egy kör!

Több állapot keveréke = csatolt körök! Tehát ez a homeosztázis-felfogás nem idegen a kvantumfizikától sem! Minden állapot dinamikus létezés, belső folyamat, mely kívül állandóságnak látszik.

Szeparált körök: nem befolyásolják lényegesen egymást, ha valamelyik megszűnik, a többi megmarad.

Mozgássebesség = kapcsolatsűrűség. A kvadronban különböző körülmények közt a körök különböző sebességgel forognak. Vannak körök, melyek közt laza a kapcsolat. Vannak, melyek közt „merek”. Azaz okságilag összeláncolt. Minél több kör üzemel, annál kapcsolatkezebb a kvadron. Az emberek a termelési módjukat is újratermelik. A kvadronanyag is kényesze-ríthető arra, hogy valahányszor összeöntjük ugyanazt az anyagot, mindig ugyanaz a kvadron keletkezik belőle. Mindez azért, mert van kvadronbázis, amely az egészre vonatkozó teljes információt tartalmazza, és amely nélkül nem indul be a homeosztázis. A kvadronbázis teszi lehetővé hogy a kvadron széteszen és később újra összeálljon.

Az atomok az idegenség könnyecseppjei. Ha úgy sajtoljuk össze az anyagot hogy az egyrészt minél bonyolultabb \odot -t, \otimes -t folytat, másrészt a Pauli-elv miatt a magasabb szintre ugráló elektronok energiáját fedezik, akkor szupramolekula jöhet létre,

vagyis inkább szupraatom, amely rendkívül stabil, és létrejöttekor atom megatonnában szabadul fel az energia. Az ilyen anyag szilárdsága minden eddigi képzeletet felülmúl. Kör nyilván csak ott alakulhat ki, ahol a kör-erősítés 1. Vagyis egységnyi kiinduló anyagból a kör folyamán egységnyi kiinduló anyag keletkezik.

Ha több, akkor a kör önszaporító. A kémiában több kiinduló anyagból (enzimek, nyersanyagok, energiahordozók) több véganyag keletkezik.

Vannak állandó irányú folyamatok: $H_2 O + CO_2 \rightarrow$ cukor, és vannak kétirányú folyamatok, ahol a folyamat irányát a résztvevő anyagok koncentrációja dönti el: $A + B \rightleftharpoons C + D$. Ha sok az A és a B, a felső nyíl érvényesül, ha viszont a C és D a több, az alsó nyíl érvényesül.

Az ilyen folyamat differenciál-egyenlete:

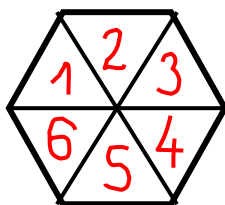
$$dA/dt = -k_1 \cdot A \cdot B + k_2 \cdot C \cdot D$$

A chemoton egyenlete ilyen csatolt nemlin differenciálegyenletrendszer. Elvileg már a Mandi is kikacsintott belőle!

Ezzel végetér a 75-ös Kvadromatika kora.

A továbbiakban a Dialmatot elemzem, ami fontos alapokat adott, sejtautomatákat elemzek, és rájöttem hogy itt is csak körfolyamatok zajlanak, csak magasabb szinten, alakzatalgebra és a ló lépéseiből kibontakozó négydimenziós világ, a síkkirakóminták és a maradékosztályok, kis kézi kalkulátorok.

Belső felépítése és a szegmensjelek szervezése, a sejtautomaták demisztifikálása, valószínűségi mértékek, számkirakó játékok, a későbbi Rubik-korszak előszele, alakzatok és permutációk, eloszlásfüggvények és folyamatok, a későbbi kritika-statisztikához nagyon hasonló dolgok, polinomiális eloszlások, a fuzzy-logika csírái, térbeli eloszlásfüggvények, differenciálegyenletek megoldásai, úgymint rotot $\omega = \text{grad div } \omega - \Delta \omega$ és hasonlók.

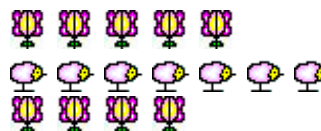

Elektronikus orgona, mellyel kvadromatikusan szervezett zenét lehet előadni.

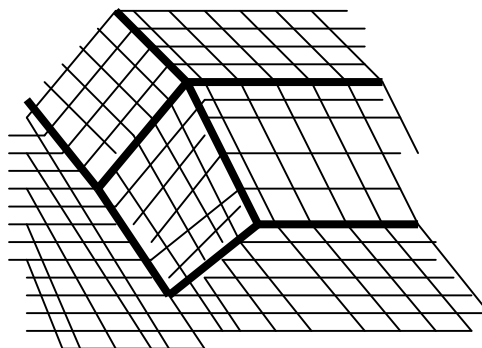
A Hertz-vektor, amely olyan fontos lett később a TIP-teóriában. Dipólusantenna gömbhullámai.

A Maxwell-egyenletek négydimenziós alakja, azzal a felismeréssel, hogy „ordítanak belőle a kvaterniók” !!

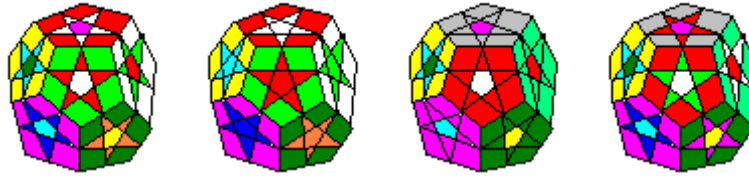
Potenciál-modellezések.

Fuzzy – logikai felület

A Fuzzy logikáról sokat írhatnék, velünk egyidőben, 73-ban találta ezt ki Zadeh. A lényege ennek is a bináris 0 – 1 logika helyett egy folytonos logika bevezetése. Az igazság az, hogy ezt a gondolatot (ami egyébként forradalmasította a számítástechnikát) már annak idején is banális gondolatnak tartottuk. Nem tűnt valami nagyon radikális változásnak. Na persze, hiszen ez is lényegében egy statisztikus leírás, 0 és 1 közé eső valószínűséggel, én pedig már ekkor ismertem a kvakkegyenletet, aminek a lényege az hogy igenis vannak rejtett belső változók, amelyek pontos egybeesése élesen meghatározott viselkedést ad ott is, ahol a statisztikus leírás csak elmosódott lehetőségeket lát! A metakritika-logika pedig megmutatja az utat az igazi élő, gondolkodó számítógépek felé. No persze az ilyesmi katonai titok lenne ha megvalósulna, gyanítható hogy mire lenne felhasználva. A módszer pedig pofonegyszerű: megnyújtjuk a memóriachipek frissítési idejét annyira, hogy éppen kezdjen „megbolondulni”!

Hát, hosszú volt az út az Édi-Pédi-jupitédiig.
De még hosszabb az út onnan idáig!

76-ra megérett az idő egy új világ teremtéséhez. Ehhez már csak a hálóelmélettel kellett megismerkednem. Ha belegondolok, már kezdetől fogva tudtam, mi a játék, csak hiányoztak az eszközeim a megfogalmazáshoz. A kvadron alap gondolata az volt, hogy egy ponthoz léteznek végtelenül közeli pontok, amelyek mégse azonosak vele. Hiszen ez nem más, mint a Leibnizi monász! A monász olyan holmi, amely egy pont összes, tőle nulla távolságra levő szomszédjából áll. Hogy pontosabb legyek, a távolság nem nulla, de kisebb minden pozitív valós számnál.

A nemstandard analízis megteremtette az egzakt alapokat egy ilyen világ megalkotására. De nekem enélkül kellett továbblépniem, és erre egy érdekes hálóelméleti modell adta meg a lehetőséget. Ha vesszük a természetes számok összes részhalmazát, akkor ezek közt kétségkívül lesznek olyanok, amelyek csak véges sok elemben különböznek egymástól. Ha akármilyen módon értelmezek egy sűrűségfogalmat e halmazokon, az egymástól véges pontban különböző halmazok sűrűsége azonos lesz. Ezek tehát egymástól nulla távolságra vannak! Ha ezeket egyesítem egy összességbe, akkor megszületik az első kvadron!

